

MOTOLSKÝ OBČERNÍK

č. 9 / podzim 2023

KROK

DO NEZNÁMA

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ
A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

KROK DO NEZNÁMA

Toto číslo jsme si pro vás připravili už během letního semestru s tím, že vám do zkouškového období pošleme něco, co si budete moci otevřít v pauze po dočtení kapitoly učebnice, nad odpoledním šálkem čaje nebo při čekání na zkoušky, a odtrhnout myšlenky od stresu a nekonečné záplavy poznámek a otázek. Nicméně, jak už jste si mohli povšimnout, další občasník nevyšel – nakonec trocha byrokracie dohnala i nás, čas nám protekl mezi prsty a náš okamžik nadešel až teď, na začátku nového školního roku. První varianta tohoto editoriale vznikala během Velikonočního pondělí, což se mi zdá být téma veskrze neříjnové, proto jsem napsala ještě letní, snad trochu odlehčenou verzi, ačkoli se naše prázdninové zážitky otisknou spíše až v dalším čísle, které teď předběžně plánujeme vytvořit zhruba do Vánoc (ale neberte nás moc za slovo).

Na druhou stranu, díky tomuto zpoždění mám možnost nyní psát o čase, který je mi daleko milejší, než Velikonoční pomlázka a nedobrovolné zlískání po zadku, ve jménu tradic. Totiž, když střádám tyto řádky do jedniček a nul mého počítače, je už září. Pro mě, alespoň od nástupu na naši fakultu, je září z nejlepších měsíců. Obvykle mám splněné praxe, užila jsem si už něco z prázdnin a začátek školního roku se pomalu plíží blíž a blíž – podobně jako organizační emaily – nicméně při mé letní blaženosti se mi daří si toho kolosu práce a studia, který se na medika rok, co rok valí, nevšímát.

K dokonalosti vše pak dovedou pravidelná vinobraní na těch nejhezčích místech Prahy. Nakonec sílu na další pokus o editorial, což stále považuji za formu textu, kterou se mi nedaří zcela obsáhnout, jsem načerpala ve stínu cypřišů a jinanů v zahradách kolem Královského letohrádku, kdy mě v břiše hřála druhá sklenka burčáku a na jazyku se mi rozplývaly plesnivé sýry. Po dekádě cigárka a Becherovky jsem téměř přestala věřit, že se na dohled Pražskému hradu mohu cítit takhle spokojeně.

Když pak ale scházím na Malou Stranu, v ústech mám pachut' zbořených ideálů. Přeci jen po tolika hodinách, co jsem strávila na Václaváku a pak na Letné, jsem čekala něco lepšího – čekala jsem, že budeme dál. Všimám si straky, jak zobe alobal, aby ho přinesla do hnízda a vydávala tu cetku za poklad: aliance fanatiků našeptává poslancům o kříži v zemi ateistů, na tramvaje čekají banditi ve stanech, před bouřkou se schováváme jedině do lánů lesa a zdravotníci mohou dobrovolně padnout vyčerpáním. Možná na mě doléhá, že má studentská léta pomalu končí a ono nadšení, že všichni taháme za jeden provaz a jdeme k jednomu konci, se střetává s realitou, ve které máme štěstí, když se sejdem u jednoho stolu. Udělali jsme sice pár kroků, ale do chůze to má daleko.

Zpátky mezi řádky. Kolem oprýskaného stolu, nad pomalu tajícími kostkami ledu v limonádě jsme se shodli, že tématem tohoto čísla bude Krok do neznáma. Tato fráze totiž oplývá dvěma zásadními vlastnostmi: je všeobjímající a vzbudí v člověku pocit. Když jsem usrkávala z oné limonády, pátý ročník mi utíkal pod rukama a já se bála, co mě čeká dál. Zvykla jsem si na svou roli a vidina, že moje místo v bílém trombu pláštů blokujícím cévy nemocnic zaujme někdo jiný, kdo svoji cestu k mudrování nad testy a zkoušeními teprve začíná, mi přijde neuvěřitelné. Sotva jsem vkročila dovnitř a už je třeba udělat krok někam... asi dál.

A tak se s vámi jako šéfredaktorka loučím, až otevřete příští občasník, bude třímat žezlo šéfredaktora už někdo další. Jsem moc ráda za to, že jsem měla šanci poznat tolik skvělých lidí a sdílet s nimi – a s vámi – tolik ze sebe. Myslím, že se nám povedlo do tohoto čísla nasbírat řadu zajímavých výtvorů, a tak vám teď už nezbyvá než otočit stránku a užít si je. Máte se na co těšit.

Za kolektiv autorů vám přeji příjemné a snad obohacující čtení,

Barbora Džerengová

MOTOLSKÝ OBČASNÍK č. 9

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

šéfredaktor

Barbora Džerengová (sefredaktor@motolak.org)

korektury

MUDr. Richard Boček, Mgr. Petr Březina, MgA. Tomáš Mikyška, Matěj Balík

literáti

MUDr. Martin Schwarz, Matěj Balík, Barbora Džerengová, Eva Illiašová, Jakub Lukáč, Natálie Mašterová, Martin Metelka, Adéla Rotreklová, Martin Stanek

ilustrace

MgA. Tomáš Mikyška, Barbora Džerengová, Eliška Janeková, Veronika Vajdová

grafika

Linda Kriegerbecková

sazba

Linda Kriegerbecková

počet stran

36

náklad

200 výtisků

vydáno

září 2023

Motolský občasník je neprodejný, vydán jak v tištěné, tak elektronické podobě, a je volně k přečtení na internetových stránkách 2. LF UK. Distribuce tištěné verze se bude odvíjet dle epidemiologické situace, předpokládáme však, že tištěná verze by měla být volně k dispozici v prostorách na Plzeňské a u velkých poslucháren ve Fakultní nemocnici Motol. Názory vyjádřené v dílech autorů nerepresentují oficiální stanoviska 2. LF UK. Prosíme o respektování autorských práv.

Vydáváno pod záštitou Motoláku (studentského spolku 2. LF UK). Vydání finančně podpořila 2. lékařská fakulta. Děkujeme.

Vydání příštího čísla Motolského občasníku plánujeme na zimní semestr 2023.

OBSAH

VRAŤTE MI MOU DUŠI / Matěj Balík	
	6
KRÁTKOZRAKOST / Jakub Lukáč	
	7
TICHÉ SETKÁNÍ / Martin Stanek	
	8
Adéla Rotreklová	
	10
VERTE BÁSNIKOVI / Martin Schwarz	
	11
CESTA ČASEM S PIVEM V RUCE / Martin Metelka	
	12
TY / Matěj Balík	
	14
OCEÁN / Martin Schwarz	
	16
Adéla Rotreklová	
	17
TÓNY NOCI / Martin Stanek	
	18
LOUČENÍ / Eva Illiašová	
	19
THE MOUNTAIN / Barbora Džerengová	
	20
ZE DNA / Matěj Balík	
	26
ZEBRY / Martin Schwarz	
	27
VÝKŘIK / Martin Stanek	
	28
VEČERNÍ DRAMA / Natálie Mašterová	
	30
CÍTIT TO DOBRÉ / Eva Illiašová	
	31
CELLS / Eva Illiašová	
	32
ZÁZVOROVÉ LIMO / Martin Schwarz	
	33
ZASCHLÝ BARVY / Jakub Lukáč	
	34
Adéla Rotreklová	
	35

VRAŤTE MI MOU DUŠI

Matěj Balík

To se fakt nesluší
hrát nahlas, když nemám špunty do uší
Tuším, že bych si měl vybrat
jakou se mám vydat cestou
S tou myšlenkou bloumám
na prašný cestě i ve městě
Nalevo čokoládová poleva
a napravo krvavá poprava
Nejsem pravičák, ale říká se nevol vlevo vole
a nepolevuj
Popravdě poprava je někdy lepší
než doprava po ránu
Už visím na ráhnu
Po právu nastane bezpráví
právě mi dochází
bez dechu nastane dušení
mám takový tušení
že i srdce bušení se ruší
Jen mi pak vraťte mou duši

KRÁTKOZRAKOST

Jakub Lukáč

Rozšláp' jsem si brejle
a jsem krátkozraký
jako touha náhodně tě potkat
na protějším eskalátoru.

V každém kulatém béžovém fleku v dálce
vidím tvoji tvář.

Velký hnědý oči,
který se kamsi záhadně ztratí,
pokaždý, když se usměješ
a ty rty, bože...

Stovky tvých tváří se přibližují
a postupně se roztékají v neznámý obličej,
když dosáhnou vzdálenosti,
kde ostrost obrazu začne převažovat nad mou fantazií.

Na zlomek vteřiny se zamyslím,
jakej příběh se skrývá v cizí schránce
než propluje kolem a nahradí ji další
z nekonečného orloje drobných zklamání.

TICHÉ SETKÁNÍ

Martin Stanek

Seděl jsem v metru
četl jsem knížku
čekal na kamaráda
nejspíš se zdržel
na okraj mé lavičky
něžně dosedla slečna
Nejspíš se na nástupišti
cítila sama
nevím,
neptal jsem se
ani jsem se neotočil
nevím,
jak vypadala
nechtěl jsem přerušit
naši sdílenou samotu
jenom na kraji jsem viděl
pramínek jejích vlasů
byl černý
jak tunel
ze kterého před chvílí
přijelo poslední metro
Pak vstala
a já se díval,
na její záda
jak nastupuje
a odjíždí pryč
Nikdy se nedozvím
jak vypadal její obličej
nebo kam jela
ale pramen jejích vlasů
jsem si do paměti uložil

Veronika Vajdová

dotyk

ne všechny sovy
zrcadlí se stejně
vzpomínám na tvou ruku
mezi řádky
a dosvit čar
(zas tak hluboký to není)
(prostá otázka vzdálenosti)
ale tehdy jsem to ještě nevěděla
a to na tom bylo krásný

štěrk

mám v hlavě část
druhé doby
tvýho masa

hrneček s kávou

stejně si myslím, že jsou ty hrany
jen křupání cukru
krysy prý mají větší smysl pro rytmus než lidé
a slon zase spočine tak tiše
jako to neumí ani tvůj stín

krepitus

pocit vyvolaný třením úlomků kosti
o sebe

VERTE BÁSNIKOVÍ

Martin Schwarz

Už dodymilo
Len tíško tlie
Dobrá pahreba odvahy
A z mokrej podlahy
Zlom nohu ruku väz
Daj všetko do dlahy
Strmý zráz stále v nás

Tvoju pružnú červenú pumpu
Benzínom poliali
Fajčili pri tom obscénne hrubé cigary
Ktoré ušúlal José niekde v Strednej Amerike
Počúvajúc zmätené rádio

Šum šum šum
Vín
Krátkej i strednej dĺžky
Menšej aj väčšej výšky

Dnes opravil som mnoho vecí
A ďalších snov
Bez nejakých väčších rečí
Kráčam už niekoľko hodín
Do rytmu čo počujem len ja
Nedá mi
 Ani na sekundu
 Pokoja

Skús zaliať ten popol vínom
Že čo z neho vyrastie
Lulok malomocný
Agát veľkonočný

Kebyže nič nájdí urnu
Z pradávnej dynastie
Postavíme ju na poličku
Vedľa ďalších
 prázdnych
 modiel

Ten Váš výklad
Nezdá sa mi veľmi ústretový
Sklenený či snový
Preto vyzývam Vás
Verte radšej Básnikovi!

CESTA ČASEM S PIVEM V RUCE

aneb

Podivný příběh nezletilého cápka

Martin Metelka

Jednoho krásného semicovidového období jsem šel s mým dobrým kamarádem svlažit hrdlo zlatavým mokem do špeluně. Venku se snoubila temnota večera se světlem pouličních lamp a já si připadal zase o trochu víc normální, vlastně jako s každým dalším večerem stráveným ve společnosti mimo mou rodinu drahou a kolegy nelevné. Co následovalo, si vskutku neumím jakkoliv logicky vysvětlit. Možná že bych alkoholu odvykl? Že by mě tehdy bývala byla stihla přechodná ataka ischemická? Anebo mi snad kolemjdoucí do piva vsypal lysohlávký? Toho už se asi nikdo nikdy nedopátrá. Tím Vám však nechci bránit o tom svévolně spekulovat a utvořit si o etiologii onoho večera svůj vlastní názor, právě naopak.

Naše inspekce zmíněné pražské nalivárny započala jako každá jiná. Lidu nebylo mnoho, ale tak akorát. Číšnice nepřišla hned, ale přesně, kdy měla. Začátek shrnu zrychla: Cítím cíga, hmatám madla, vidím výčep, slyším jukebox, chutnám pěny a nic divného mi zatím není. Mezi cestou od vstupu k židlím u stolu

míjím malýho píva, netuše, co mi osud ten večer přichystal. Dopiji si hnedka prvního pivka, a jak se otočím, abych zavolal pingla, všimnu si týpka o kus vedle. Neměl před chvílí kníra? Dál piji čím dál pomaleji, ale úměrou nepřímou o to víc zlehka konverzuji. Politiku stíhá nesmrtelnost brouka, a jak všichni, co u stolu nesedí, jsou vlastně úplný kretění.

Skončím druhýho kouska a — teď už naschvál — podívám se na týpka. Před chvílí měl sice vousy, ale teď vypadá že nejenom kníra úplně postrádá, ale jako že mu chybí i ta blbá občanka. Óká, začíná mi to připadat... fakt divný.

První rozbilo ledy, druhý inspiraci dodalo a teď už třetím udržuji hladinku kontinuální p.o. infuzí. Týpek začíná vypadat, že se ještě loni učil, jak nohama se chodit musí a že do zásuvek se v zájmu sebezachování vidličky strkat zásadně nemají.

Quatro pivóni mi už tolik nejde do huby, bojácně, ale přece otáčím se za sebe na týpka.

A o nevidím? Batole, jak na stole cucá půllitra! Pátou čárku na účtence jen velmi zlehka doplňuji malým panckem, a jak tak loknu, dostane se mi kuráže. Pomalu na židli zrotuju a vidím ... porodní bábu, jak drží těhulku za ruku a rázně radí: Tlačit! Dýchat! Tlačit! Dýchat! Otírám z čela studený pot. Úplně jsem neplánoval vidět dneska porod.

Panáček za pivkem a pivko před panáčkem pingl ke mně valí a první za druhým je klopím. Už si říkám, jestli není správná chvíle na to blinkat. Za záda se statim otočím a vidím... Husáka. Čumím jak vejr na toho komouše, jak rozdává garsonky úplně všem, co si v zájmu sovětské lidové nechali kondomy v šuplíku doma u maminky. Kouknu na kámoše a ten vypadá, že mu jako normální hospodská rutina všechno kolem připadá. Zakomoduji směrem, kde jsem viděl Husáka a místo něj se na stole válí podepsaná Mnichovská dohoda. Chce se mi blejt jak z piva, tak z Chamberlaina, jak mává papírem a o oběti na úkor míru něco kecá... kokot jeden britská. Zase hlavu otočím k příteli, a že mě to začíná bavit, kouknu, kde byl

Chamberlain, a tam je jen hromada lejn a hlavou sviští otázka: Cholera, tyfus, či shigella? Takhle pořád tam a zpět, zpět a tam očima a hlavou kmitám a pokaždý se podívám: Bílá hora, Zed' hladová, jak bodaj Václava na schodech kostela, Sámova říše rozpadlá, doba železná, bronzová a štrová. Vidím posledního dinosaura se z vejce klubat, jak v nekonečném moři RNA polívka se množí, Slunce je ještě vlažné, a jak naše Galaxie jako mlíko kondenzuje.

Zvedaje se od nakládanýho hermelínu, dnešní útratu radši honem zacáluju, a jak vrávoravě opouštím kámoše a restauraci směrem domů, necítím ani trochu stesk, že jsem si nepočkal na velké třesk.

TY

Matěj Balík

Uprostřed mý hlavy seš ty
Sešity a v nich tvý akty
určujou mý duše takty
taktiálně tě zkoumám
jakou mám to kliku
že nejedná se o repliku
Prošel bych celou republiku
a i teď v publiku hledám tvoje oči
Jen kvůli okamžiku

Co vidí mý prostřední oko
když okolo mě procházíš
Scházíš mi kdykoliv seš jinde
Vyndej sešit z tašky
už cinkaj flašky na večer
Červená se moje duše
suše i vlhce tě chce
tělo co kolem proletělo

Uprostřed mý hlavy seš ty
Seješ na úrodnou půdu
a já podléhám pudům
půjdu zas o verš dál
Bál bych se tě básní srát
Když tě mám tak rád

OCEÁN

Martin Schwarz

Antidepresíva spláchnem single maltkou
Túžiac ani nie tak po chlaste ako po dobrých časoch
So svojimi démonmi si tykám, stoja za mnou
Nalepení na mne sú jak pavučiny na obrazoch

Vyložil som svoje čierne karty na stôl
Húkam na diktafón, som zodpovedný diktátor
„To malo. Celý Oceán!” si vravím keď z hôr
Šťastie aj na mňa na chvíľu sadne

A keď ho tí rohatí
Nevyženú raz dva tri
Varuj dušu na doline!
Ale duša tíško hynie
V čiernu mláku všetko splynie

Štyri stupne celzia
Sú aj dnuhá vo mne na dne

Adéla Rotreklová

občas se všechno — úplně všechno
zkondenzuje do krychlového centimetru
jablečného koncentrátu
a levného piva
virbl — ruka — doba
pod prahem zpoždění
dopadu studentských pajzlů
a pak panák
další panák — aniž by tušil
odstup (a zítřejší vinu)
a dveře a ticho a pěnu
tikající jako
do pasu nahý den
ale právě z mé paty
klíčí všechna ta vybledlá mlha
a provlhlá vina
místy až příliš tenká
co myslíš
dá se krev odpustit?

TÓNY NOCI

Martin Stanek

Z oken slyším tóny noci
Začínám být v jejich moci
Jako kočka loví myš
Slyším všechny tóny spíš
Než bych slyšel tvoje zvání
Já však vím, že nejsi k mání
Já však vím, že nemáš čas
Z oken neslyším tvůj hlas
Na větru odchází
Moc lidských nesnází
Ve stínu za hrází
Vítr je zahází

LOUČENÍ

Eva Illiašová

Odjela na dlouho
Doma po ní zbyl jen teplý čaj
A ze mě kus chyběl

Vypral jsem prádlo
Vyvenčil psa
Vydělal peníze
Čaj po ní vychladl

A zapomnělo se na to

THE MOUNTAIN

Barbora Džerengová

20 The mountain was the mightiest opponent she could have chosen. Only mere weeks ago she was sprawled by the lake, listening to birds' springtime-songs and the harsh sunlight down there still bore warmth. All was at peace then. All but her. She had arrived in the valley for the sole reason to conquer the mountain. She longed to climb to the highest peak and scream from the top of her lungs. She imagined that would finally make her feel free. So while she was staying in the valley, she could not find any joy in it. She spent her nights in a beautiful alpine cottage with cranesbills dangling underneath every windowsill. The lady of the house served her eight types of cheese for dinner and afterwards always counted every other beer she drank sitting on the porch at night. But she couldn't care to notice any of it. She was able to focus only on the preparations she needed to make before the ascent — she packed her backpack every morning, yet in the evening she was certain she forgot something crucial, so she unpacked it again, thus in the morning she could start all over again. The wait tormented her, she felt trapped — like a mouse that

is caught in a field without a place to hide, so it only waits for the hawk to strike.

But then she could finally move, the climb began and her whole body hurt. The spikes on her shoes pierced the hard snow underneath her in a steady rhythm. Each step sounded like the ticking of a clock. The frozen wilds were endless at this altitude. Only her steps were counting time and space, they and the sun. By then she could barely see the sun — her lashes were covered in tiny snowflakes, forming an icy veil. Her throat and lungs were burning from the cold, her heart was racing, trying to fight the thin air. Her mind narrowed into a singularity of continuing forward. In this perpetual motion she finally gained the control she was yearning for. And she could not stop.

Of course she spent an inhumane amount of money to have a local man go with her. He carried most of her equipment, deciphered the weather for her and if they encountered anything more than they could handle, he was supposed to save her from an icy death. She could not allow herself to fail and not

Barbora Džerengová

reach the summit — there was only triumph or failure, nothing in between. It was at that moment he turned around to face her and gestured at the imaginary watch on his wrist. In the sky the sun neared the horizon forecasting the evening to come — they were forced to either speed up to reach another camp up the mountain or find shelter somewhere soon. She only nodded and sped up. The man watched her go past him and shook his head in disbelief. To find shelter somewhere near would have been the wise decision, they could have properly rested, eaten supper and relieved some of the weight from their shoulders; and the following day they would safely reach the penultimate camp before the summit. But it seemed to him this lady was anything but wise. She would sooner freeze her nose and all the fingers off than add one more day to their journey.

The day they met, the man took her for another tourist who wanted to take a few pictures, pat their ego and waste their money just to prove they are able to. But as soon as they set out for the mountain she was like a wolf when it finally gets a sniff of its prey — she buried her nose deep in the snow and followed his steps as if her life depended on it. During the first days he was impressed and secretly glad she didn't resemble the

usual sort. But as they continued to ascend and the weather started to put them to the test, the fear for her gradually grew in him. Each evening the lady looked like she was on the verge of death, but every morning she gathered all her strength and willpower, stood up tall and continued walking. He saw the blisters on her feet bleeding more profusely each day, he noticed her step losing its firmness as every fibre of her muscles was on fire and longed for a proper rest. At last the distance they were able to cover diminished as they advanced further into the glacial wilderness. He tried his best to halt her foolish advances but she just brushed his suggestions off and stubbornly pursued her goal.

Frankly, even she hadn't realised yet, what exactly she came to find there. All she wanted was to ease the restlessness that resided deep within her and the only way she knew how to achieve that was to pursue something, anything, really, the more challenging the better. So anytime she wasn't advancing, the tension inside her grew and prompted her to move again. It was not as if she hadn't tried to find peace, oh how hard she tried, but it seemed there wasn't a place of peace anywhere on earth for her. And so she could only move to experience even a glimpse of freedom — a moment when the ever-present

ropes straining her self loosened a little. If only she could reach the top of the world she would... What would she do? After she would achieve all there is to achieve, where would she go? Where would she go after the happiness that flooded her body at the pinnacle of the world and hoisted her up to the sky dissolved and she plummeted to the ground once more? Would the ropes vanish completely then? Or would she feel as empty and hollow as she always did after accomplishing yet another of her superhuman feats? She knew for certain there wasn't a place for her by the oases of the world — in the valleys with welcoming people, by the lakes where children cried with laughter splashing the water in a summer bliss, in the meadows filled with flowers radiating wondrous scents. But was there a chance of finding herself above the clouds in the freezing mists of the earth's claws that aspired to scrape the heavens?

The man was setting a tent by the cliff. By this point there was a tear in the sky and the sun lazily sneaked a few sunrays through the clouds and bled its colours onto the snow-white canvas around them warning them the day was about to vanish. She had to admit they couldn't manage to arrive at the camp that day. It was futile to struggle against the

snow, she relaxed her steps and took her time. When she reached him, the tent was set up and there wasn't much to do but to go inside. He checked the tent was secure and soon followed her. Inside they stripped from their snow-covered jackets, took off the boots with crampons and crawled in their sleeping bags. She barely felt her hands, they went numb hours ago, but her bleeding feet ached terribly and she deduced if she didn't tend to them, they might halt any ambitions she had for the following day. She quickly applied soothing ointment and wrapped them in a new layer of bandages. Then they laid down side by side, wrapped in their sleeping bags up to their ears, and waited for the sun to go down. Then they fell asleep.

She was woken up by a distant omnipresent humming in the air. She yawned and tried to crawl further into her sleeping bag, but the humming wouldn't cease no matter what she did. She attempted to ignore it and closed her eyes only to accentuate the roaring of blood in her ears. She groaned, she needed sleep. She shifted in her sleeping bag once more but it didn't bring her any comfort. She felt like she was tied up inside, like a butterfly in a cocoon made by its predecessor unable to inhabit its true form. She sat up and noticed the insides of the tent were illuminated in

a soft amber glow. She looked at her guide — he seemed to be unbothered by the strange occurrence and enjoyed his sweet dreams. The humming only grew more intense, by now it was almost deafening. She wriggled out of her sleeping bag, put on her boots and disappeared into the frosty desert outside.

The blizzard raged twice as hard as she had ever experienced before, but even in the middle of the storm it appeared it was he, the sun, who seized the power in the current upheaval. He burnt like a solid beam through the tempest pouring strange colours over the mountain. He turned into a dark ruby in the scarlet sky and in turn transformed the snow into liquid gold. The crystals of wind-barrened ice glistened like a thousand fireflies. She ventured further through the deep snow, burying her legs up to her calves in it, constantly eyeing the behemoth of a rock above her. The wind was howling high but she could still hear the humming, it grew stronger with every step she took. The ropes tying her soul seemed to loosen, the tension in her subsiding as she walked. Just one more, one more stride, they would come undone and she would finally experience freedom. But the ties still held her strong. She was fighting them, rallying all her strength — her bones ached and her muscles whined with

the strain — but the peace in her soul slipped through her fingers time and time again. She could almost feel it then and the humming changed into a different tune. Oh, the sound, distant quivering of springtime songs was calling to her. It whispered, it murmured telling her all the secrets of the storm. It felt like a distant memory or something woven even deeper inside of her. She whirled around in a trance reaching with her hands beyond her body. The murmurs turned to cries yelling at her to cease her struggle, to halt her vain march. She stood tall glaring at the heavens with her bewitched eyes.

“Cease this,” she heard the mountain say, “this is not the way, you won’t find answers in the sky.” Her eyelids flickered but her stare was glued to him, the ruby above her. She knew she still had not reached the ultimate feeling she was longing for, but how could she stop now? She must be so close, it surely is just a grasp away. She had to push harder. And so she did as it was the only way she knew. “There isn’t a precipice steep enough to find the feeling you’re searching for,” quivered the mountain. At that she began to advance again. She mustn’t listen to the voice, it could not comprehend her desires, she could not turn back. She was so close. “You will die if you don’t stop.” The wind

blew even harder against her, making her take a few steps back. Surrender was unimaginable. The ties loosened ever more, her body was falling back and only followed her from behind. “The peaks you seek to conquer are elsewhere,” the mountain warned her, “look deep inside — all the hurdles are there. The shallow waters don't heal these wounds.” She wrestled with the wilds, but she could no more, the muscles began to tear, the bones shook, her extremities went numb. The warm glow was slowly disappearing. She did not push any further. She did not want to die. She fell to her knees and buried her hands in the snow. She saw herself, as if for the first time, in the tiny mirrors of the snowflakes which turned to her.

She was terribly thin, her eyes stared at her form as two oddly big golf balls from deep sockets lined with dark circles. Her sweat glued her hair to the sides of her head, just a few loose strands were flickering in the wind. Her lips were bitten to the raw meat underneath them. Her arms hung aimlessly from her shoulders, she could barely lift them. All her muscles and fat dissolved in this chase for freedom, but then she didn't do this to feel free. She did this not to feel trapped, not to be a canary in a cage. But it did not occur to her

to escape the cage until then, she only cared to conceal the individual bars and so instead of opening the doors, she blinded herself with pain and excused all of that by a few minutes of joy. She felt her tears freeze on her cheeks. She could not stay on the shore, she had to open herself to the ocean and unlock the cage. And so her lips turned blue.

He woke up and lazily rolled over. She was nowhere to be seen. He rubbed his eyes wondering if they were fooling him. She had to leave in the middle of the night. He quickly slithered out of the sleeping bag, put on all his equipment and darted out of the tent. It was dark outside and the wind was shrieking, the blizzard was biting on his face. He could barely see ten feet in front of him in the storm. He turned on his flashlight. In the distance a shadow appeared. He had to push through as he buried his calves in the snow. Finally, he reached her. She was kneeling in the deep snow, her blind eyes looking far into the frosty blanket. There were frozen tears on her face. He cursed out loud and shook her. Her frozen body dropped into her eternal tomb of ice. The mountain could not save her.

ZE DNA

Matěj Balík

Přistihnout sám sebe při pláči
je něco co mě vytáčí
Ptačí perspektivou zírám
jak víčka uzavírám
když mi roztoči lezou až do očí

Přistihnout sám sebe při pláči
je něco co mi vadí
radí mi mí roztoči
na druhý bok se přetočit
Mí roztoči mi rozumějí
rozumněji se hledá rozdíl
když koukáš do pokoje a ne do zdi

Přistihnout sám sebe při pláči
je něco co mě sere
Bere mě někdo vážně?
Převážně andělé strážní
jsou dneska nějak vlažní
tažní ptáci už jsou v práci
a já už se v tom taky ztrácím

Přistihnout sám sebe v klidu
Nejde tak snadno
Když sáhnul jsem si na dno

ZEBRY

Martin Schwarz

Rozšírená realita
Rozum na voľnobeh
Prchavé ostrovné techno
Nikomú akosi nešlo
Netopiere mohli byť čajkami
Mžiky pred očami
Búšia na tamtamy

Nesahaj na rebrá zebrám
Ja nie som z Oravy debnár
No trocha pálenky nedbám

Premietačka blikoce
Slajdy sa menia
Stavy sa menia
Čerti sa ženia

Schody nahor do priesmyku
Mozog skáče v lebke
Ako v chvoste štrkáča
Zrazu sa rozpadá
A zostal z neho len
Štrk, štrk, štrk

VÝKŘIK

Martin Stanek

Rudé nebe
Zalévá jak krev
Podvečerní krajinu
A v siluetách lidí
Se strach mísí s vodou
Aby se znovu objevil
Na druhém břehu
Kam se ani černý proud
Neodvažuje vstoupit
Výkřik protíná azbestový vzduch
Který se vaří pod tíhou existence
Bublá a kypí
A protíná barvy večera
lidé se jak lodě
Houpou na vlnách
Té strašlivé euforické
Chladně žhnoucí
Chvilé života

VEČERNÍ DRAMA

Natálie Mašterová

Bylo jednou jedno šedivé podzimní odpoledne. Vlastně už skoro večer. Kdo ví, kdy skomírající čtvrtá najednou přeběhla do tmy. V mlze se takové přechody dají jen těžko určit.

Tahle tma byla totiž barvy horké čokolády s mlékem. Zakotvila nad městem, usadila se oděná mlhou na tramvajovém vedení a cenila zuby na spěchající pidilidi, co se před ní snažili bezvýsledně skrýt do podchodů a pasáží. Jako kdyby po každém natahovala své dlouhé nenechavé prsty, a když jí dotyčný unikl v teple a bezpečí domova, alespoň za ním se zuřivostí sobě vlastní zabouchla dveře.

Když tu náhle spatřila svoji další oběť. Mladý muž zabalený v šále a dlouhém kabátě spěchal, natahuje své kroky mezi jednotlivými ostrůvky světla lamp. Skoro to vypadalo jako kdyby zapomněl, že po setmění sedá na střechy ten černý, mraku podobný drak a vyčkává na prince či princeznu, kteří jej vyzvou na souboj a zachrání království svého města.

Zapomněl a nyní snad doufal, že prokličkuje těmi záchrannými kruhy světla, kterými se mu město snažilo pomoci, do bezpečí svého činžáku.

Najednou však vyběhl z podchodu. Zakymácel se a jeho kabát se nadzvedl, jako kdyby se tajemný bojovník právě chystal k výpadu. Možná byla příčinou pouze nečekaná kaluž na chodníku a stále se zvedající vítr. Možná ho tma přece jen dostihla. Zastoupila mu cestu, a když se jí pokoušel mrštným obloukem vyhnout, tak jej alespoň drapla křivým pařátem za plášť, až ho málem srazila na zem.

On se však nenechal, dva dlouhé kroky a již byl v dalším světelném ostrůvku, náhle změnil směr a místo dále po chodníku se vydal spěšně šikmo ulicí, skrýváje se temnému mračnu mezi zaparkovanými auty.

Pomohlo to, málem vrazil do skupinky ovíněných mladíků a v tu chvíli, jako by se kolem něj temná mlha na chvíli projasnila. Stáhla se před nečekanou pozorností. Dusivé ticho však zůstalo a za pár minut v něm zanikly hlasy opozdilců a zůstal jen pravidelný klapot podpatků polobotek na mokré dlažbě. Signál. Znamení, aby příšera opět vyrazila.

Na to však už bylo pozdě. Muž tasil nacvičeným pohybem klíče, jako Bajaja svůj meč, a dvěma kroky zaplul do dlouhé matně osvětlené chodby činžáku. Jenom černý kabát za ním na chvíli zavlál jako poslední výsměch temnému obláčku, který za ním zůstal trucovitě přešlapovat na chodníku.

Když se o dvě patra výše rozsvítily světla a teplo začalo sálat spárami mezi okenicemi, chomáč mlhy na chodníku vzdal vyčkávání a vznesl se zpět ke střechám domů. Sem tam někomu houkl do komína či někde zaklepal na okno. Pak však ulehl do ulic, objal město jako peřina a čekal, zda ho zase nějaký ten opozdilec nezašimrá na jeho dlouhých tenkých prstech svými znělými kroky.

CÍTIT TO DOBRÉ

Eva Illiašová

Chci jen cítit
Lithium 300 mg
Srovná mě do latě
Oplošťuje sinusoidu
Všichni se dívají, tak si udržuju zachovalou schránku
Ale večery jsou těžké

Ráno
Přijde nové ráno
Žaludek na vodě
Kocour za zamlženým oknem
Tabula rasa
Piju kafe, poliju si košili, a pak ji čistím na záchodech
Ujel mi autobus

Hloupý věci
Říkají špatný věci
Slova
Bodají
Křičí
Vřískají
Aha, to jsem nevěděla, že si to tak bereš
Stropy jsou nízké
A zdi jsou tmavé
Okna netěsní, tak mám na sobě dva svetry
A sněhové vločky lítají
Oči oslepené
Kde je uzel B?

Tvary, obrysy a linie
Jsou neúprosně
Reálné a uchopitelné
Narozdíl od úzkosti
Již vzbuzují

Nezřídká úzkost
je spíše viskózní
Slova jako vodopád
Kapky řezají
Mě do prdele
Do prdele, už mě to nebaví
Nebaví mě to tady

CELLS

Eva Illiašová

It's beyond the physical possibilities
They can be painful
But I want a different fusion
Of our selves
I am squeezing you
But I can't get any closer
I wish that
My innermost cell would touch yours
Gently
You would feel the warmth of its nucleus
You would swim in its cytoplasm
Breathe its oxygen
HHHHhhhhHHHHhhhh
Perfectly synchronised

ZÁZVOROVÉ LIMO

Martin Schwarz

Najprv kino
Potom zázvorové limo
Po víne len trochu mimo
Nemusíš sa brodiť dymom
Dva sedemnášť zrušili ho

Zanorení do pohovky
Z repra hipsterské ľudovky
Zopár songov z Pustvopolu
Nie si sama, nie sme spolu

Ale aj tak
Sedím, držím, nepúšťam Ťa
Lebo stále mi je málo
Tvojich rúk a Tvojich bozkov
Preložených sviňou vinou
Kolo sa nám polámalo
A do vody popadalo
Urobilo báb
Chcem Ťa
Stále viac a viac

Povedz ako mám odolať
Keď si taká
Na básničku pekná bola

ZASCHLÝ BARVY

Jakub Lukáč

Za všechny ty zaschlý barvy
a nedokončený věty
všechny lásky — zmrzlý larvy
co chtěly bejt motýly

nech vytrysknout slzy
proudem opláchni palety
nech je téct ať v nich už brzy
ať v nich už za chvíli

namočíš svůj starej štětec
a zkusíš to zas

Adéla Rotreklová

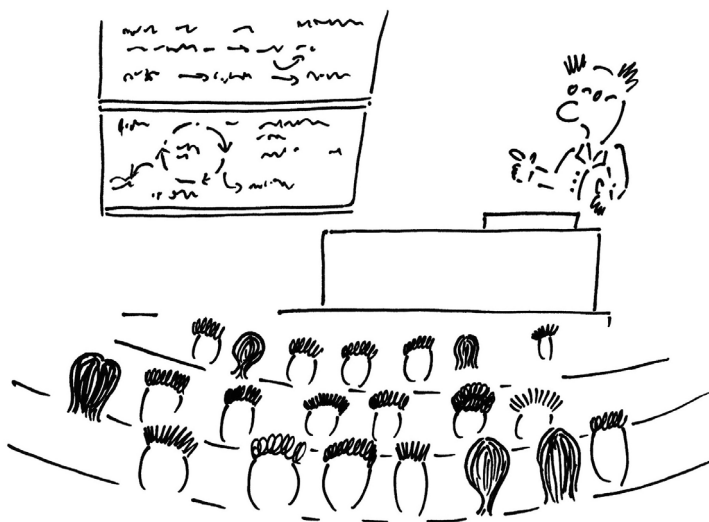
zase ti píšu další
i když je vlastně nemáš rád
(ani nerad)
ale copak můžu jinak
když otevřenou fixou
(dva krát dva)
vepsal jsi do oken ticho
aspoň pro občas
a podzimující pohyb myší
jako otisky tvých kroků
schovávají mě před zimou
(čtyři)
samootvírání dveří hořícímu keři
jsme uvěření

VZKAZNÍK

Zde můžete zanechat drobný komentář, vzkaz či kresbičku pro další čtenáře. Tomuto výtisku tak vdechnete trochu jedinečnosti a umožníte mu získávat stále čerstvý obsah, i když je již na hony vzdálen tiskařskému inkoustu.

Čtete časopis doma či v e-verzi? Nevadí! Pošlete nám svůj příspěvek na e-mail sefredaktor@motolak.org a my jej zveřejníme.

A abyste se příliš neostýchali, Tomáš Mikyška vykopává...

PAMATUJTE SI,

CYKLUS KRÉBSŮV JE JAKO KRUHOVÝ TANEC.
POSLEDNÍ KROK PŘECHÁZÍ DO PRVNÍHO Z PODSTATY.
NIKOLIV PROTO, ŽE BYCHOM SNAD NEVĚDĚLI,
JAK DÁL.

T.M.